دغرورتال

یوځای کونکي-تاج محمد مبین

دکتاب په اړه

نوم : دغرورتال

یوځاي کونکي:تاج محمد مبین

ژبه :پښتو

ناول

رڼا د مور او پلار یوازینۍ نازدانه لور وه، چې له کوچینوالي يې هغه ډیره نازولې را لويه کړې وه.

او الله ج ډېر ښایست هم ورکړی و، ته به وایې چې په قلم
دې جوړه کړې ده. خپل حسن او د کورنۍ نازونو لهٔ هغې
یوه مغروره او بې پروا انجلۍ جوړه کړې وه.

دا چې پلار یې د زده کړو څخه محروم و، نو پهٔ رڼا یې ډېر
تاکید کولو چې زده کړې وکړي او ښه راتلونکی ولري، رڼا
هم د پلار د همدې هیلې د پوره کولو پهٔ خاطر

خپل ټول فکر یوازې په زده کړه کې و، بې ځایه یې وخت
نهٔ ضایع کول .

همدا کوښښونه یې د دې سبب شول چې د خپلې خوښې
پوهنځي (طب) تهٔ بریالۍ شي، د هغې هیله د ځان څخه د
یوې ښې ډاکټرې جوړېدل و، نو ځکه

یې د دې لپاره ډیرې هلې ځلې کولې.

شکیب هم چې د طب پوهنځي زده کړیال و، یوه ورځ پهٔ
پوهنتون کې د یوې غونډې پر مهال د رڼا سره مخ شو، د
هغې یو نظر د شکیب پهٔ زړهٔ د شاهین پهٔ څېر حمله وکړه
او زړه یې پرې وبایلود

شکیب بهٔ هره ورځ د خپلې ناخبرې مینې د راتګ لپاره د
پوهنتون مخکې دقیقې او ساعتونه شمېرل.

تر څو د رڼا د ښایسته مخ یو دیدن د خپل زخمي زړه لپاره
ملهم کړي..

..ورځي تیریدي

شکیب نور بې صبره شو، غوښتل یې چې رنا له نږدې نه وګوري او خبرې ورسره وکي.

یو ورځ رنا د خپلې یوې ملګرې سره د پوهنتون په میداني کې روانه وه.

شکیب یې تر څنګ تېرېده قصدا یې داسې په اوږه ووهله.

رنا هیڅ هم ونه ویل.

خو ملګرې یې چې ډیره زړوره وه په شکیب غږ کړ.

ړوند یې سترګې نه لرې؟

د شکیب ژبه ونښته، وارخطا شو خبرې ترې هیرې شوې، وبخښئ پام مې نه و، قصدي اراده مې نه وه.

_ اینده خیال کوه!

کنه بیا دې څنډل سرته نیسم..

او نور ترې روانې سوې

رنا ته یې وویل: ما ولید قصدا یې تاسره اوږه وجنګوله.

داسې ښکاري درباندې مین دی.

رنا په کتاب ټینکه ووهله ، جلۍ خوله دې بنده که!

هر وخت چټي چټي لګیا یې.

په سبا ورځ چې بیا دواړې پوهنتون ته راتلې شکیب د پوهنتون په دروازه کې ورته ولاړ و. او په رڼا کې یې خپلې دوه سترګې ښخې کړې وې.

د رڼا خو ورته پام نه و.

خو د ملګرې یې په شکیب سترګی ولګېدې، رڼا یې په اوږه ورو وټپوله.

ای تاته ویم ګوره هغه هلک بیا ولاړ دی.

رڼا: ولاړ به وي نو څه یې کوې؟

_ هسې ښکلی ځوان دی، شتمن هم معلومیږي دومره بد نه دی ستا یې په اړه څه نظر دی؟

رڼا: هغه له غوږ کلکه ونیوه ، چې تا بیا خپلې کړتې شروع کړې.

_ خو ربښتیا ویمه، هغه درسره مینه لري.

نه ګورې هره ورځ لکه مجنون درته ولاړ وي بیچاره.

رڼا په کړس کړس وخندل.

هئ ته لکه د مینې سریالونو او کیسو لیونۍ کړې یې.

مینه مینه نشته، دغه خبرې یواځې په کیسو او سریالونو کې وي، زه چې کله دغه خبرې اورم نو خندا مې ورته راځي.

نو ته هم مهرباني وکړه، له دې خیالي او عبث خبرو راووځه.

راتلونکي کې بیا زما ترمخ داسې خبرې ونکړې.

که ستا خوښ وي، خپله ورسره یارانه شروع که

شکیب له دې حالت نور بې صبره شو اراده یې وکړه، چې رنا ته د خپل زړه خبره وکي، پوهه یې کړي چې څومره مینه ورسره لري، خو یوې خبرې به

به ډېر زیات ځوروه

چې ایا رنا به یې ومني کنه؟............................

او څنګه د خپل زړه خبره تر هغې ورسوي، هیڅ لار په نظر نه ورتله.

او نه داسې بل څوک و، چې ورڅخه مرسته وغواړي.

اخېر یې ځان سره سلاح وکه، چې یو لیک به ورته ولیکم

لیک یې ولیکه خو بیا حیران و ، چې اوس یې تر رنا څنګه ورسوي.

ځکه رنا ډیره غوصه ناکه جلۍ وه

له ځانه سره لګیا شو کله چې راتله په ځمکه به یې ورته وغورځوم

بیا یې فکر وکړ چې زه څومره کمعقل یم هغه مغروره انجلۍ به کله له ځمکې لیک پورته کړي، خو ماسره بله لار هم نشته.

په همدې فکرونو کې د خیال نړۍ ته تللی و، چې په رڼا یې
سترګې ولګیدې چې د پوهنتون په دروازه را ننوته.

ژر یې لیک په یو کتاب کې کېښود، او د هغې د راتګ په
لاره یې وغورځو

خپله یو طرف ته پټ شو ، رڼا یې له لرې تعقیبوله

رڼا چې کله را نږدې سوه، په کتاب یې نظر ولګېد

رڼا د کتاب سره ډیره مینه درلوده، غوصه هم سوه چې دا له
کوم بې پروا څخه دلته پریوتی

کتاب یې را واخېست ،او د خپل ټولګي په لور روانه شوه.

شکیب: له خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده، چې رڼا کتاب
پورته کړ.

خو چې دا فکر به ورته ورغی چې هغه به یې ومني کنه؟

له شونډو به یې مسکا لاړه

څیره به یې خفګان ونیوه

د رڼا درسي ساعتونه پای ته ورسېدل، رخصتۍ وخت نږدې
سو او د خپل کور په طرف روانه شوه.

کله چې کور ته ورسېده، له خپل بیک څخه یې کتابونه په
الماری کې اېښودل، چې له هغه کتاب لیک وغورځید.

رڼا په لړزیدلو لاسونو لیک پورته کړ،

لیک یې پرانیستې

په کې لیکل شوي و......

السلام علیکم...

زما د خوبونو شهزادګۍ.

هغه هلک یم چې تیره ورځ مو میداني کې سره ټکر وکړ

د لیک لپاره ډیره زیاته بخښنه غواړم خو بل لار راسره نه وه.

ما چې پۀ لومړي ځل په هغه سمینار کې ولیدې زړه مې درباندې بایلود، لۀ هغې ورځې مې د خوب او خیال نړۍ یوازې تۀ یې.

پۀ فکر کې مې یوازې ستا ځیره ګرځې، زړه مې یوازې ستا یاد کوي، او ژوند مې یوازې ستا په نوم تېرېږي بس.

زه پوهېږم چې تۀ بۀ فکر وکړې دا پۀ ما لار وهي، خو پۀ لوی خدای ج باور وکړه زه درسره ډېره مینه لرم، او غواړم تا د خپل ژوند شهزادګۍ جوړه کړم

پۀ ډېر سترې هیلې مې ستا لپاره دا لیک لیکلی او ژوند مې ستا په نوم کړی، هیله کوم چې نه ونه وایې او غوښتنه مې ومنه

درنښت

ستا شکیب.

رنا لهٔ غصې سره واوښته، لیک یې وشکو او لرې یې وغورځو.

لهٔ ځان سره وبنګېده دا هسې عبث خبرې دي، دا هلک یو سبق غواړي داسې له ما نه کراریږي

په سبا رنا پوهنتون ته لا نه ړه، ځکه میلمانه ورکره راتلل.

شکیب د پوهنتون مخ ته انتظار و، څو ځله یې وکتل خو رنا پوهنتون ته رانغله

شکیب ډېر وارخطا شو چې دا ولې نه ده راغلې ځکه رنا یوه ورځ هم پوهنتون نهٔ قضا کول، هره ورځ به راتله.

شکیب تر ډېر ناوخته پهٔ پوهنتون کې و، اخېر یې له ځانه سره وویل انسان دی کېدای شي نن به ورته کوم اړین کار پیدا شوی وي سباته به لخیره راشي.

په سبا ورځ دا وخته پوهنتون ته راغی د دروازې په مخ کې انتظار ابست چې کله بهٔ رنا راشي، هر موټر تهٔ به یې پهٔ ځېر ځېر کتل چې اوس به کوم یو نهٔ رنا را کوزه شي، تقریباً یو نیم ساعت انتظار وروسته د پوهنتون مخکې موټر ودرېد او رنا ترې ښکته شوه.

شکیب ډېر خوشحاله سو، خو دا چې رنا به څه عکس العمل وښايي

په شونډو به یې خوره مسکا ورکه شوه رنا پوهنتون ته داخله شوه، خو نن یې ملګرې هم ورسره نه وه.

یوازې وه او دلیک اړوند کوم عکس العمل یې ونښود
دشکیب زړه صبر نه کوي او

اراده یې وکه نن چې هر څنګه کیږي مخامخ یې ورته وایم.

د رڼا مخ ته ووت

سلام اغلې!

وبخښئ اغلې یوه خبره مې درته کوله

رڼا په غوصه وروکتل احمق انسانه!

تا څنګه جرات وکړ ماته لیک ولیکې؟

او اوس زما لار دې هم نیولې،

تا زما په اړه څه فکر کړی؟ زه د درنې کورنۍ انجلۍ یم د خپل کور شمله یم.

لوچکه ،لوفره بی تربیه ته هیڅ شرم نه لرې ورک شه!

همداسی نور بدرد یې هم ورته وویل

شکیب سر ښکته کړ: په عاجزۍ وویل هیله کوم داسې مه وایئ

ما تر اوسه هیڅ انجلۍ ته نه دي کتلي، ته چې څه فکر کوې زه هغسي انسان نه یم.

زه دلته خپله د اقتصاد پوهنځي زده کړیال یم.

زه په رښتیا در سره مینه لرم زړه مې بې اختیاره ستا پۀ لېدو دربېږي، ستا نه بغیر مې یوه شپېه هم زړه ارام نۀ لري، هیله کوم ما درک کړئ!

رڼا: کټ کټ وخندل وې وویل فکر کوم د ادبیاتو کتابونه ډېر ګورې او یا هم هنري زیبا اکټینګ دې بد نه و ولا

زه په دې عبث خبرو خپل وخت نه ضایع کوم،

اوسنۍ مینې دروغ او مطلبي دي.

شکیب یې خبر ونیوه، پوره یو کال وشو هره ورځ ستا د یو نظر دیدن لپاره دلته پوهنتون مخته ستا د راتلو انتظار کوم.

درس سره مې زړه نه لګي، کار ته مې زړه نه لګي، په هر ځای کې راته ستا څېره ښکارې، خوبونو او خیالونو کې مې هر وخت راځې

ایا دا مینه نه ده؟

رڼا: زه په دې کیسو نه پوهېږم او نه پرې باور لرم، اوس مهال راته یوازې خپلې زده کړې مهمې دي، د نور څه په اړه فکر نه کوم...

شکیب: ګوره ستا هیلې زما هیلې ، زه ستا د هیلو خنډ نه کیږم، بلکه ستا همت به شم. د نړۍ هره خوشحالي به ستا جولۍ ته واچوم

رڼا په غوصه شوه بس دی نور.

ما خپله خبره خلاصه کړه، نن خو مې په سمه پوه کړې داځل دې خیر خو که بیا دې د داسې کوم غلط حرکت هڅه وکه، د پوهنتون ادارې ته دې معرفي کوم

شکیب : ورته سلګو ونیو، چې خیر دی عذر درته کوم داسې مه کوه.

یو ځل خو پرې فکر وکړه

زما مینه رښتینې ده، زه بغیر له تا نیمګړی یم، له تا مې زړه نه صبریږي.

رڼا یی نور خبرو ته غوږ ونه نیو، او چابکه له هغه ځای روانه شوه.

شکیب پسې غږ کړ مغرورې!

دا د زړه لوبه ده او ته د زړه پهٔ لوبه نه پوهیږې، تا مینه نه ده کړي او نه هم د مینې قدرت پیژنې، د مینې زور او قوت به هغه وخت درمالوم شي چې مئینه شې، کنه تاسو د ښایست خاوندان خو یوازې د خپل ښایست په غرور ښه پوهیږئ تاسو مینه څه پیژنئ؟

د شکیب زړه مات شو، سترګې یې له اوښکو ډنډ شوې ډېر وردرید ځمکې ځای نه ورکو.

سرګردانه د خپل کور په لور روان شو، د رڼا چلند ډېر زیات خفه کړ.

شکیب له ځانه سره وویل: خیر وخت به ورکړم ګوندې زړه یې نرم شي

په سبا ورځ بیا شکیب پوهنتون ته وختي راغی ، او د رڼا راتلو ته یې انتظار اېست

رڼا راغله له موټر ښکته سوه، په شکیب یې سترګې ولګېدې په غوصه یې وروکتل او د خپل پوهنځي په لور چابکه روانه شوه.

څو ورځې همداسې تیرې شوې، هره ورځ به شکیب په پوهنتون کې د رڼا د راتګ په انتظار و.

خو رڼا یې هیڅ په کیسه کې نه وه.

یو ورځ د پوهنتون د دروازې مخته شکیب ولاړ و، چې رڼا هم راغله..

په شکیب یې سترګې ولګېدې، چې مړاوې څیره ولاړ دی....

او د خواشینۍ نښې یې په مخ له ورایه ښکارېدي

د رڼا هغه بدرد را په زړه شول، چې تیره ورځ یې ورته ویلي ول.

غوښتل یې ورشي د هغو خبرو لپاره بخښنه وغواړي ، خو زړه یې ونه شو...

د خپل ټولګي په لور روانه

ورځ له نیمې اوښتې وه، چې ناڅابه د پوهنتون په دروازه کې درنه چاودنه وسوه.

ټول پوهنتون کې چغې او منډې سوې، یو ویره خوره سوه

زده کړیالانو او استادانو یو خوا بل خوا منډې وهلې، د وحشت تیارې خورې وې، څو تنو ترهګرو پۀ پوهنتون برید وکړ

لومړی یې په دروازه کې یو موټر بم برید وکړ.

او بیا پوهنتون ته ننوتل، ترهګر داسې وحشي ول، چې.
څوک به یې لیده نو په مرمیو به یې سوری سوری کړ.

دې سره امنیتي ځواکونه هم سیمې ته ورسېدل او د ترهګرو سره په جګړه شول.

هر څوک په تېښته ول

شکیب سره د رڼا غم شو، خدای مه که په هغې څه وشي ، زه ژوندی نه شم پاتې کیدای.

له چاودنې سره سم یې د رڼا د پوهنځي په لور منډه کړه...

لاره کې یې په څو جسدونو سترګی ولګېدې، چی په وینو کې لت پت پراته ول.

لږ مخکې چې لاړ دوه انجونې بې حرکته پرتې وې.

د شکیب حالت نور هم خراب سو

رڼا د پوهنځي په څلورم پوړ کې وه

(c) ketabona.com: The Online Library

ډېره زياته ويريدلي وه، زده کړيالانو منډې وهلې، او نارې وهل کيدې چې ژر وتښتۍ ترهګر دېخوا را روان دي، رڼا هم په زينو کې منډه کړه

يو ترهګر د رڼا دي پوهنځي ته ځان رسولی و.

او په زده کړيالانو يې بې رحمه ډزې کولې.

رڼا چې کله اخيري پوړ ته ورسېده، نو ترهګر سره انګړ کې مخامخ سوه. د رڼا لاسونه او پښې سست شول مرګ يې په خپلو سترګو وليد

په دې کې شکيب هم ورسېد.

ترهګر د ټوپک شپيلۍ د رڼا په لور تاوه کړه، شکيب چيغه کړه چې نا زما په رڼا څه نه شي کېدلی.

په منډه يې رڼا ته ځان ورسو او له هغې يې غيږه تاوه کړه

دوه غبرګې ګولۍ د شکيب په ملا ولګيدې.

ورسره سم يوه مرمۍ د ترهګر په ټنډه سريخ سوه،ترهګر اخ وکړ ځای پرځای پرېوت.

دا له لرې يو امنيتي نښان ويشتونکی و،

د شکيب په بدن وينې لکه د سېلاب په څېر روانې سوې، ټول بدن يې وينو کې لت پت شو.

رڼا په دواړو لاسونو غيږ پورې ټينګ نيولی و چيغې يې وهلې چې تا داسې ولې وکړل؟ زه د دې وړ نه وم

خو د شکېب پښې سستې شوې، په ځمکه پرېوت .

رڼا يې ژر سر په غېږ کې کېښود.

غريو واخېسته

شکيب د رڼا مخ په دواړو لاسونو کې ونيو، په تبسم يې وويل.

ای مغرورې جلۍ اوس خو دې ومنله کنه ، چې زه لوچک او لوفر نه يم، زما مينه رښتينې ده، او مينه عبس خبرې نه دي.

رڼا سلګۍ وهلې، اوښکې يې د شکيب په مخ وڅڅيدې.

خو د شکيب سترګې نور پټې پټې کيدې.

رڼا بيا چيغې کړې په تا هيڅ نه شي کېدلی، ته ما نه شی پرېښودی

تا زه غوښتم کنه وګوره زه ستا په وړاندې يم.

مينه درسره لرم، ډېره زياته مينه درسره لرم

رڼا يواځې ستا دا

بس اوس ته پاځېږه پاځېږه!

لکه ليونۍ له ځانه سره لګيا سوه.

خو د شکېب روح د اسمانو پۀ طرف خپلې وزرې رپولې، او بې روحه جسد يې د رڼا مخ ته موسکی پاتې شو.

رڼا يې اوس هم نه مني ، چې د هغې شکيب دې مړ شوی وي.

هره ورځ په پوهنتون کې د هغه د راتلو لارې څارې په هغه پسې ګرځي اخوا دېخوا يې لټوي، نارې کوي، کله لکه ليونۍ په چيغو چيغو ژاړي.

پای.....